

UTDRAG!!

ATT ÄLSKA MERA (arbetsnamn)
en deprimerande igenkänningskomedi

av

Hedda Halinen

Personer:

Maria: 22: Emotionell och intelligent. Söker efter kärlek. Lite osäker i sig själv. Lätt för att överanalysera. Försöker ha kontroll över situationer och sitt liv, och blir missnöjd och frustrerad när hon misslyckas. Söker sig själv. Barn-lik.

Oscar: 23: Tar inte livet på för stort allvar. Vet inte vad han skall göra med sitt liv. Vännerna är viktiga. Bryr sig om vad andra tycker. Som en vägg när han drar in sig i sitt skal. En aning apatisk.

Berättaren (Maria några år senare): 25, självsäker. Har stor självkänedom.

Tillfreds i livet. Har en början på en karriär. Vill inte gå tillbaka till var hon var två år sedan. Varm.

Scenografi:

Två stolar och ett bord. En madrass eller säng. En pink Radio/CD spelare.

Dialogen är skriven i talspråk. Dialogen går snabbt. Maria talar som i stötar, med en uppenbar osäkerhet, i långa meningar utan tydlig början eller slut. Oscar talar i lugnt, normalt, tempo.

SCEN 1

Berättaren kommer in på scen gående. På stolarna vid bordet sitter Maria och Oscar med varsin kaffekopp, inlindade i spindelväv.

Berättaren: Jag träffa Oscar några år sedan. Vår kärlekshistoria var inte på något sätt magnifik, eller speciell. Den var, nå som de flesta kärlekshistorier både komplicerad och underbar. Men vad som skiljde den för mig, från mina andra, var att jag verkligen ville att det sku bli 'vi'. O de kanske int verkar så, med tanke på att det inte blev vi. Men det var något med honom, en envishet, eller nånting, som jag bara ville att skulle vara min. Så därför lovade jag mig själv att göra allt annorlunda än jag brukade. Jag lovade mig själv att vara ärlig. Brutalt ärlig.

Berättaren går fram till Maria och Oscar och tar bort spindelväven.

Maria och Oscar sitter vid bordet och dricker varsin öl. Maria pratar snabbt och animerat. Oscar verkar lite blyg eller tillbakahållen.

Maria: Alltså jag vill bara reda ut vissa saker såhär före vi börjar dejta, eller alltså ja har vissa saker ja borde berätta. Du e den första kille som ja har varit förstjust i på länge o ja vill int göra samma misstag som tusen gånger förut, int för att ja ha dejta tusen typer men du fattar. Ja ha dejta, o de ha gått fel, o... ja ha int helt återhämta mig. Ja menar, vem återhämtar sig helt?

Oscar: Nä ja fattar...

Maria: Så... Ja e skitnervös. För det första, tänk om du int tycker om mig! Ja orkar int öppna upp mig en gång till ja orkar int o på samma gång vet ja att de finns en orsak varför ja blev kär i dig eller förtjust i dig för det finns nåt med dig, men satan. Fattar du vad jag menar?

Oscar: Nja, alltså jo. Men inte riktigt.

Maria: E du helt fine med dethär? Eller jag vill liksom säga att om jag är långsam med att öppna upp mig så är det därför.

Oscar: Men det behöver ju inte vara så allvarligt alltså...

Maria: Nej nå de e ju det andra ja e rädd för, liksom du fattar int hur intensiv jag är, för vi har inte ens varit på en första dejt, men fan just nu vill jag bara cancla för tänk om du inte alls är lika på som jag o så blir jag utskämd o äh.

Oscar: Okej men kanske om du inte tog det så allvarligt så kunde vi gå på en dejt o se vart det leder, om det blir nåt, om vi kommer överens, och om inte så är det väl

inte hela världen? Världen är full med människor.

Maria: Men det är just det den inte är. Du är ju den första människan på typ fem år som jag är intresserad av som är intresserad av mig tillbaka och jag är så fittigt rädd att fucka upp det!

Oscar: (lite irriterad) Men vad kan jag göra åt saken??

Maria: Inget jag vill bara att du ska fatta varför jag är rädd!

SCEN 2

Berättaren kommer in på scen, forstätter berätta gående. Maria och Oscar börjar hångla, tar sig till sängen, kryper in under täcket.

Berättaren: Första gången vi hade sex var en katastrof. Fast han kanske int tänkte på det så. Som tur blev det bättre sen. Men jo, jag kunde ändå int låta bli att tänka att det kanske var ett ganska dåligt tecken.

Maria tittar på klockan, räknar några sekunder. Kollar sedan mot sängen. Oscar kommer ljudligt. Berättaren sätter sig på en stol och observerar.

Maria och Oscar i sängen. Trevande konversation.

Maria: Kom du redan?

Oscar: Eh.. ja?

Maria: Okej. Jag bara... (paus) E de okej om ja onanerar?

OD: Ja Såklart! Kör hårt. Gör din grej.

Maria försöker onanera.

Oscar: Du är jätte vacker naken förresten.

Oscar tar fram sin telefon.

Oscar: Är det okej om jag kollar på Game of Thrones? De kom just nytt avsnitt.

Maria: Medan jag... onanerar?

Oscar (irriterad): Eh. Det kan vänta.

Maria: Okej.

Maria försöker onanera.

Maria: Äh, jag kan inte riktigt koncentrera mig.

Oscar: Okej, kan jag hjälpa på nåt sätt?

Maria: Nej. Bara. Det får va.

Oscar vänder ryggen till och somnar.

Berättaren: Men jag föll för honom ändå. För det är vad man gör, man ser över domdär små detaljerna, som egentligen int alls är små. Men ska man vara kräsen nu när man äntligen har hitta nån att älska?

Kankse man borde det.

SCEN 3

Maria ligger ensam i sin säng med en damtidning. Pratar i telefon med Oscar.

Maria: Ja faller för dig fuck fuck fuck

Oscar (smickrad): Påriktigt?

Maria: Jo men de e int alls så bra som du tror, de e dåligt de e farligt de kan sluta illa () ja gör sånhäna bilder av människor i mitt huvve, som ja berätta åt dig, o sen när allt int går som ja vill so freakar ja out o förstör de. () ja orkar int. Int en gång till

Oscar: (hjälpssam och förstående) Va om du sku lyssna på vad jag vill, göra ett försök att int tänka på dig själv?

Maria: Okej.

Oscar kommer in på scen med telefonen mot örat ännu, kryper in i sängen med henne.

Maria: Jag har ångest.

Oscar: Varför det?

Maria: Nej jag har ångest. Ångestsjukdom. Ångestsyndrom. Panikattacker.
Ångestångenst. Sjukdomsångest. Ångest.

Oscar (diplomatisk): Jag är glad att du berättar det för mig.

Maria: Jag vet inte varför jag berättar det just nu det bara måste ut och det måste ut i något skede i alla fall och jag vill att du skall veta för det kanske gör det lättare för dig eller för oss eller för dig att förstå mig och behandla mig och förstå helheten. Jag äter medicin för min ångest.

Oscar: Vaddå för medicin?

Maria: (defensiv) Antidepressiva. Hurså?

Oscar: Min syster har också ångest.

Maria: Påriktigt? Det har du inte sagt.

Oscar: Det är inte så big deal. Många människor har ångest. Det är bara det jag försöker säga. Jag är glad att du berättade för mig. Har du ångest just nu?

Maria: Nä. Eller jo. Jag vet inte. Jag bara vill att du ska veta. Att det kan komma i något skede.

-

-

-

-

-

-

-

-

-